

РЕШЕНИЕ

№ 3365

гр. София, 31.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 04.10.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

**ЧЛЕНОВЕ: Луиза Христова
Мария Шишкова**

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **5928** по описа за **2024** година докладвано от съдия Мария Шишкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН) вр. чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по касационна жалба на кмета на Столична община, депозирана чрез процесуалния му представител – гл. юрисконсулт А. против Решение № 1550 от 01.04.2024 г., постановено по НАХД № 2480/2024 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 135 състав, с което е отменено Наказателно постановление (НП) № СОА24-РД11-99 от 18.01.2024 г. издадено от кмета на Столична община.

С наказателното постановление, предмет на съдебен контрол на Н. Д. Н. е наложено административно наказание - Глоба в размер на 200 (двеста) лева, на основание чл. 178д от Закона за движение по пътищата (ЗДвП), за извършено административно нарушение на чл. 98, ал. 2, т. 4 от ЗДвП.

В жалбата са изложени съображения за необоснованост и незаконосъобразност на обжалвания съдебен акт. Твърди се, че решението не е съобразено със събраните по делото доказателства. Сочи се, че е установено по несъмнен начин, че на 13.09.2023 г. мястото, на което Н. Н. е паркирал автомобил, собственост на Адвокатско дружество „Д. и Д.“ – в [населено място], [улица]до № 53, е било обозначено със знак „Д21“ и допълнителни табели Т17 и Т18.1. В

касационната жалба е отразено, че съдът също е приел, че санкционираното лице не притежава право да паркира на места, определени за ползване от лица с трайни увреждания. Не е оспорена липсата на маркировка върху пътната настилка – изписване на международния символ за достъпност – човек в инвалиден стол – изискване на Наредба № РД-02-20-2 от 26.01.2021 г. в сила от 13.03.2021 г. С позоваване на нормите на чл. 10, ал. 1 и чл. 120 от Наредба № 18 от 23.10.2001 г. за сигнализация на пътищата с пътни знаци и на чл. 40, ал. 1, т. 3 от Наредба № 2 от 17.01.2001 г. за сигнализация на пътищата с пътна маркировка, са оспорени изводите на районния съд за липса на надлежно обозначаване на мястото на нарушението като място за паркиране на пътни превозни средства, предназначено за хора с увреждания. Поставен е акцент върху основния принцип, визиран в чл. 7, ал. 3 от ЗДвП, съгласно който при несъответствие между пътните знаци и маркировката на пътя, участниците в движението са длъжни да се съобразяват с пътните знаци. С тези аргументи е обосновано искане за отмяна на обжалваното решение като неправилно и постановяване на друго, с което НП, предмет на съдебен контрол да бъде потвърдено. Към жалбата са приложени съдебни решения по сходни казуси на състави на АССГ. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

В писмен отговор на касационната жалба (л. 24 – л. 26), пълномощникът на санкционираното лице – адв. М. е изложила съображения за неоснователност на възраженията. Застъпила е становище, че постановеното решение е обосновано и законосъобразно и следва да бъде оставено в сила. Поставила е акцент върху задължението на контролните служби, предвидено в чл. 88 от Наредбата за организация на движението на територията на Столична община, приета с Решение № 332 по Протокол № 48 от 19.05.2005 г. на СОС - да обозначат местата за преференциално паркиране на ППС, превозващи хора с увреждания освен с пътен знак Д21 и с пътна маркировка - изобразен международен символ за достъпност – изискване и на чл. 25 от Наредба № РД-02-20-2 от 26.01.2021 г. за определяне на изискванията за достъпност и универсален дизайн на елементите на достъпната среда в урбанизираната територия на сградите и съоръженията, издадена от министъра на регионалното развитие и благоустройството. Към писмения отговор са приложени копия на съдебни решения по идентични казуси. Претендират се разноски, на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата, в минималния предвиден размер в чл. 18, ал. 2 вр. чл. 7, ал. 2 от Наредба № 1/2004 г.

В съдебното заседание пред настоящата инстанция процесуалният представител на касатора поддържа жалбата. Счита, че касационната инстанция следва да отмени обжалваното решение като постановено в нарушение на материалния закон и да постанови друго, с което да потвърди НП, издадено от кмета на Столична община. Претендира юрисконсултско възнаграждение за двете съдебни инстанции.

Процесуалният представител на ответника по жалбата – адв. М. поддържа становището, изразено в писмения отговор. Счита касационната жалба за неоснователна и недоказана. Претендира адвокатско възнаграждение за предоставена безплатна правна помощ пред настоящата инстанция.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура изрази становище за неоснователност на възраженията в касационната жалба.

Настоящият касационен състав на Административен съд – София-град, въз основа на приложените към делото доказателства, като взе предвид становището на

страните, преценявайки наведените касационни основания, прие за установено от фактическа и правна страна :

Жалбата е процесуално допустима – подадена е в предвидения в чл. 211, ал. 1 от АПК преклузивен срок (съобщението за решението е връчено на 04.04.2024 г., жалбата е подадена по електронна поща на 09.04.2024 г. и е заведена с вх. № 120257 на 11.04.2024 г.), от процесуално легитимирано лице, срещу подлежащ на касационна проверка съдебен акт.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

За да постанови съдебния акт, Районният съд, анализирайки информацията от събраните писмени доказателства и от показанията на актосъставителя свид. М. М., служител на Център за градска мобилност (ЦГМ) ЕАД (л. 81), е приел за установена следната фактическа обстановка:

На 13.09.2023 г. Н. Н. паркирал управлявано от него МПС марка „Рено 3.“, с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Адвокатско дружество „Д. и Д.“ в [населено място], [улица]срещу № 53. Мястото, на което бил паркиран автомобила е било обозначено с пътен знак „Д21“ и допълнителни табели Т 17 и Т18.1 - за паркиране на автомобили на хора с трайни увреждания. Върху пътната настилка липсвала маркировка означение посредством международният символ за достъпност на отредените за паркиране места със специално предназначение.

При извършена проверка в района от служители на ЦГМ, сред които бил и актосъставителят М. било установено, че паркираният от Н. Н. автомобил няма поставена на видно място карта по образец, удостоверяваща право да паркира на място за хора с трайни увреждания. Нарушението е констатирано с издаден, на основание чл. 186, ал. 3 вр. чл. 178д от ЗДвП, в отсъствие на нарушителя - Ф. за неправилно паркиране серия СО, № 8036632 от 13.09.2023 г.

Санкционираното лице оспорило законосъобразността на съставения Ф. и се позовало на липса на извършено нарушение, поради липса на съответната маркировка. Издаденият на 17.11.2023 г., 2 месеца след издаване на Фиша, АУАН с бланков № 003284 е съставен в присъствието на санкционираното лице – Н. Н.. В бланковата форма са отразени писмените му възражения – липса на обозначение на паркомясто със специално предназначение върху асфалтовата настилка – маркировка в син цвят и международния символ за достъпност.

Актът е връчен на нарушителя непосредствено след съставянето му. В срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН не са представени други писмени възражения.

НП е издадено на 18.01.2024 г. въз основа на АУАН и приложените документи към административната преписка. Н. Н. е санкциониран с административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева, на основание чл. 178д от ЗДвП, за нарушение на чл. 98, ал. 2, т. 4 от ЗДвП, извършено на 13.09.2023 г. в 08,15 ч. НП му е връчено на 05.02.2024 г.

СРС е кредитирал изцяло информацията, съдържаща се в приложените към административната преписка документи, приобщени като писмени доказателства по делото, на основание чл. 283 от НПК, а и в представените от страните в съдебното производство. Като обективен източник на информация са ползвани и показанията на актосъставителя – свид. М. М. – инспектор в „ЦГМ“ ЕАД. Въз основа на тези доказателства, са направени изводите в обжалваното решение относно спазването на нормативните изисквания при констатиране на административното нарушение и последващото му санкциониране с НП.

Прието е, че както актосъставителят, така и административно-наказващият орган са надлежно оправомощени длъжностни лица и са разполагали с предвидената в чл. 189, ал. 1 във вр. чл. 167, ал. 2 вр. чл. 168, ал. 1 от ЗДвП материална компетентност.

Въззивният съд е положил дължимите усилия за събиране на необходимите и относими доказателства за изясняване на всички релевантни факти от значение за установяване на съставомерните елементи на вмененото във вина на санкционираното лице административно нарушение и е спазил процесуалните стандарти при оценката на доказателствата.

Обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

Възприетите от съда фактически обстоятелства, въз основа на които са направени изводите относно приложението на материалния закон не се оспорват и от касатора. Спазването на формалните изисквания, визирани в нормите на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН при съставяне на АУАН и издаване на НП, безспорно е гаранция за ефективно упражняване на правото на защита на санкционираното лице и обезпечава надлежното упражняване на съдебния контрол в административно-наказателното производство при проверка на фактическите обстоятелства, установяващи елементите от състава на конкретното административно нарушение и приложената санкционна норма от административно-наказващия орган.

И според настоящия съдебен състав, административното нарушение е описано ясно и конкретно в НП, предмет на съдебен контрол. Посочени са съставомерните признаци на нарушената забрана по чл. 98, ал. 2, т. 4 от ЗДвП – паркиране на лек автомобил „Рено 3.“ на място, определено за автомобили, превозващи хора с трайни увреждания, обозначено с пътен знак Д21 и допълнителни табели Т17 и Т18.1, без да е поставена карта по чл. 99а от ЗДвП, предоставяща право за паркиране на това място.

Правната квалификация, посочена в АУАН, възпроизведена и в НП, напълно съответства на словесното описание на санкционираното нарушение. Разпоредбата на чл. 98, ал. 2, т. 4 от ЗДвП съдържа конкретна забрана за водачите на МПС - да паркират на места, определени за хора с увреждания, в случай, че самите те не се ползват от това право. По делото не се спори, че в паркирания от санкционираното лице автомобил не е била поставена карта по образец, съгласно изискването на чл. 99а, ал. 1 от ЗДвП, удостоверяваща правото на водача да паркира на инвалидно място. Оспорва се становището на съда относно приложимите подзаконови разпоредби, въз основа на което е прието, че не са били изпълнени изискванията на чл. 25 от Наредба № РД-02-20-2 от 26.01.2021 г. за определяне изискванията за достъпност и универсален дизайн и елементите на достъпна среда в урбанизираната територия и на сградите и съоръженията - местата за паркиране на автомобили на хора с увреждания да се обозначават с пътен знак Д21 „Място за паркиране на пътни превозни средства, обслужващи хора с увреждания“ и с пътна маркировка върху цялата площ на мястото за паркиране, която да е изпълнена посредством изображение на символа за достъпност – на син фон в средата в бял цвят.

Общо изискване към обособените места за паркиране, съгласно разпоредбата на чл. 99, ал. 2 от ЗДвП, е да са обозначени с пътни знаци, пътна маркировка и надписи, чрез които да се указват на водачите условията за паркиране. При категорично установената липса на пътна маркировка, с която да е обозначено мястото за паркиране, като определено за хора с трайни увреждания, съответни на изискванията на закона са изводите на съда относно липсата на основания за ангажиране на административната отговорност на водача на автомобила за нарушение на чл. 98, ал. 2

,т. 4 от ЗДвП.

Макар и да е вярна тезата, че липсата на маркировка не изключва действието на пътният знак Д21, в конкретния казус единствено наличието на пътен знак Д21 и допълващите го табели Т 17 и Т 18.1 са недостатъчни, за да отговорят на изискванията на чл. 99 от ЗДвП вр. чл. 25 от Наредба № РД-02-20-2 от 26.01.2021 г. за определяне изискванията за достъпност и универсален дизайн и елементите на достъпна среда в урбанизираната територия и на сградите и съоръженията, така че да може да бъде обосновано основание за ангажиране на административната отговорност на санкционирания водач. В., разпоредбата на чл. 88 от Наредбата за организация на движението на територията на Столична община също предвижда кумулативното наличие както на пътен знак, така и на пътна маркировка при обозначаване на местата за паркиране на лица с трайни увреждания.

Предвид изложеното, обжалваното решение като валидно, постановено при спазване на процесуалните правила и правилно прилагане на материалния закон следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора, своевременно направеното искане за присъждане на разноски от процесуалния представител на ответника по касационната жалба следва да бъде уважено. По делото са представени Договор за безплатна правна помощ и списък по чл. 80, ал. 1 от ГПК, в който се претендира адвокатско възнаграждение в размер на 400 лева - съответен на минималния по чл. 18, ал. 2 вр. чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1/2004 г. за минималните адвокатски възнаграждения. На адв. М. следва да се присъди претендираното възнаграждение за процесуално представителство доколкото от пълномощника на касатора не е направено искане за определяне на по-нисък размер на разноските.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 63в ЗАНН вр. чл. 221, ал. 2 от АПК, Административен съд - София - град, XXIII касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1550 от 01.04.2024 г., постановено по НАХД № 2480/2024 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 135 състав.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на адв. Е. Т. М., САК, личен № [ЕГН], ЕГН [ЕГН] адвокатско възнаграждение в размер на 400 (четиристотин) лева за процесуално представителство на Н. Д. Н. по КНАХД № 5928/2024 г. по описа на Административен съд – София – град.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ

ЧЛЕНОВЕ